

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 212/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2010 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 212/01.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd v jeho veci uznesením 14. januára 2002 zastavil konanie, proti čomu podal opravný prostriedok, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Prešove. Proti rozhodnutiam týchto súdov podal dovolanie, ktoré do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo predložené na Najvyššom súde Slovenskej republiky na rozhodnutie, čo považoval za porušenie ním označeného základného práva. Žiadal preto, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. ... základné a ľudské práva I. K. podľa ods. 2/, čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ods. 1/, čl. 6 Dohovoru doterajším vleklým a neracionálnym postupom Krajského súdu v Prešove, ale najmä Okresného súdu v Bardejove v súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 4 C 212/01, hlavne v dovolacom konaní porušené boli a aj naďalej sú.

2. Prikazuje, na danú vec príslušným a všeobecným súdom, aby v spore pod č. k. 4 C 212/01 konali bez zbytočných prietáhov.

3. Priznáva I. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 3. tis. EUR..., ktoré sú mu povinné subjekty Okresný súd v Bardejove a Krajský súd v Prešove zaplatiť spoločne a nerozdielne do 2 -och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

4. Ukladá previniťším sa súdom nerozdielne a spoločne uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15- tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádzal tieto vyjadrenia: *„okradnutý občan vlastným štátom..., konanie vo veci zbabrala sudkyňa..., súdne konanie bolo bardejovským súdom cieľavedomo a v samom zárodku zmarené..., súdy rozhodli, že môj byt mi nepatrí, čo je zrejme najväčšia hovädina v histórii nášho súdnictva..., náš ústavný súd veľmi ľahkovážne a nekvalifikovane odmietol..., už teraz nemôžem súhlasiť s takou absurditou, ktorú uvádza vo svojom uznesení..., čím si nadriadenosťou prekrýva svoju prv proklamovanú subsidiaritu..., svojím bezduchým papierovaním úplne zlyhali... sa ničím osožným nezaoberali okrem nimi obľúbeného šetrenia mojich majetkových...“.*

Podanie sťažovateľa na ústavnom súde obsahuje urážlivé výroky na adresu sudcov a na adresu súdnictva so snahou dehonestovať súdnictvo v Slovenskej republike.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že *„V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004)“.*

V prípade hrubo neslušného a urážlivého obsahu takého návrhu môže byť odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými vo svojom podaní prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo uráža celý súdny stav, jeho konkrétnych sudcov, a to v rozpore s princípmi zachovávanía úcty k ústavnému súdu a sudcom všeobecných súdov.

Správanie sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu možno označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takeého práva.

Ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na to, že sťažovateľ sa domáha ochrany práv pred zbytočnými priet'ahmi na označenom súde podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, jeho právo na podanie kvalifikovanej a slušnej sťažnosti ostáva zachované.

Ústavný súd s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a na okolnosti prípadu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ktorých súčasťou je aj primeraná slušnosť. Z toho dôvodu už bolo bezpredmetné rozhodovať aj o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2010